

Nr 209.

Av herr **Lindhagen**, angående det paneuropeiska problemet.

Folkriksdagens av 1932 uttalande om Paneuropa lyder:

»Att stater, som geografiskt, ekonomiskt och historiskt stå varandra nära i id och strid, sysselsätta sig särskilt med varandra är naturligt. Det är en lycklig efterverkan av kriget, att européerna börja nu mer än förr intressera sig för att reda ut sina invecklade mellanhavanden.

Mötet uttalar sin sympati för dessa strävanden.

Mötet vill dock framhålla, att uppbyggandet av ett enigt Europa bör förutsätta, att den paneuropeiska rörelsen inordnas under världsproblemet. Hänsyn måste tagas även till övriga kontinenters befolkningar. Allra minst får ifrågakomma, att den paneuropeiska idén utnyttjas till att sammansvetsa alla europeiska stater och således även Nordens folk till vakthållning kring vissa vita staters särintressen i främmande världsdelar och utmynna kanske rent av i ett vapenförbund för att till en början slå ned Asiens uppvaknande.

Vidare må erinras, att enandet av Europas mångspråkiga folk förutsätter icke minst en lösning av världsproblemets språkfråga.»

I detta ämne ha tidigare väckts motioner i riksdagen, vilka även besvarats undvikande utan ingående i sak. Med åberopande av sakens natur, folkriksdagens uttalande och nämnda motioner hemställes,

att riksdagen ville hos regeringen begära initiativ till överenskommelse med folkförbundets medlemmar och andra främmande makter eller vissa av dem, exempelvis balterna, om samverkan för en aktsam lösning av det paneuropeiska problemet.

I brist ännu på ett riksdagens utrikesutskott hemställes, att motionen grundlagsenligt remitteras till konstitutionsutskottet.

Stockholm den 21 januari 1933.

Carl Lindhagen.

